

би и да изселват. Междувременно министърът на вътрешните работи, бившият дисидент Ян Румъл, разсъждава за повторното въвеждане на предишните разпоредби от комунистическо време относно чужденците, сега "включително словаци", които да се регистрират в полицията, ако останат по-дълго от три дни, въпреки уверенията за свобода на придвижването при договарянето на "развода" (Greenberg 1993a).

По-рано твърдах, че следвоенното движение на ромското население към чешките земи се схваща най-добре като движение на миграция на работници, които търсят работа. Двадесет години по-късно се проявяват последиците от изграждането на една развита индустриална страна, която първоначално окуражават такива работници, след това нараства нуждата от тях и сега се опитва да им откаже правото да останат там, където са се трудили, отглеждали семейства и, в много случаи, са се родили. Печалният парадокс е, че по времето, когато Република Чехия се опитва да се присъедини към Европейския съюз и да му подражава, тя проявява някои от най-нечовешките черти на основните му страни членки. Значещо е, че през юни 1993 г. Съветът на Европа не поставя условия за приемане на Република Чехия, свързани с правата на малцинствата - по друг начин стоят нещата при Словакия.

В Словакия последиците от политическото разделяне са по-приглушени. Въпреки че ромите тук не са заплашени от незабавно прекратяване на държавните помощи в резултат на премахване на гражданството им, те са изправени пред сходни опасности, които ще да се осъществят по други начини. През септември 1993 г. словашкият премиер Владимир Мечиар посещава град Спишска Нова Вес в Източна Словакия, административния център на район с един от най-високите проценти ромско население в цяла Словакия. Там той предлага семейните помощи на ромите да бъдат съкратени, което да подпомогне намаляването на "широкото възпроизводство на социално неадаптируемо и умствено